

דף צא.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' תמורה פ"ד ה"א

כיצד דין ולדות • הקדשים. ולד שלמים וולד תמורת שלמים הרי אלו כשלמים והן עצמן כשלמים לכל דבר. וכן ולד התודה וולד תמורתה הרי אלו יקרבו כתודה אלא שאינן טעונין לחם שאין מביאין לחם אלא עם התודה עצמה. שנאמר 'על זבח התודה' עליו ולא על ולדה ולא על תמורתה כמו שבארנו. במה דברים אמורים בולדות עצמן אבל ולדי ולדות אינן קרבין. שמתוך מעשיו נכר שהוא משהה אותן לגדל מהן עדרים עדרים ולפיכך קונסין אותו ולא יקריבם:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ב ה"ז

וכל הזבחים • שנזבחו שלא לשמן יקרבו נספיהם:

ס. כסף משנה: כיצד דין ולדות ולד שלמים ולד תמורת שלמים הרי אלו כשלמים וכו'. משנה פרק ג' דתמורה (דף י"ז). ומה שכתב במה דברים אמורים בולדות עצמם אבל ולדי ולדות אינם קריבים וכו'. שם וכרבי יהושע בן לוי:

ע. כסף משנה: וכל הזבחים שנזבחו שלא לשמן יקרבו נספיהם:

דף צא:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' בכורות פ"ה ה"ב

וְהִיאֵךְ דִּינָם. פ' הַתְּשִׁיעִי אֵינוֹ קָרֵב אֶלָּא נֶאֱכָל בְּמוֹמוֹ.
וְהַעֲשִׂירִי מַעֲשֹׂר. וְהָאֶחָד עֶשֶׂר יִקָּרֵב שְׁלָמִים וְטָעוֹן נִסְכִּים
כְּשִׁלָּמִים וְאֵינוֹ עוֹשֶׂה תְּמוּרָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא עֲצָמוֹ כְּתוּמָה.
בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים כְּשֶׁהָיָה הַמוֹנֶה הוּא בַּעַל הַבְּהֵמוֹת
אֲבָל הָעוֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְעֶשֶׂר לוֹ וְטָעָה בֵּין בַּתְּשִׁיעִי בֵּין
בְּאֶחָד עֶשֶׂר אֵין מְקַדֵּשׁ אֶלָּא הָעֲשִׂירִי הַיּוֹדֵאִי בְּלִבּוֹ. שְׁלֹא
עֲשָׂאָהוּ שְׁלִיחַ לְטָעוֹת וְלִהְפֹסִיד אֶלָּא לְקַדֵּשׁ כְּרָאוּי:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"ו

הַמְצָרַע מְבִיא עִם שְׁלֹשָׁה כִּבְשִׁים שָׁלוֹ ז' שֶׁהֵן חֲטָאֵת
וְאֲשָׁם וְעוֹלָה שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרוֹנִים. וּמִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ
שֶׁהֵן בָּאִין בְּכָלֵל הַזְּבָחִים שָׁלוֹ עֶשְׂרוֹן עִם כָּל כֶּבֶשׂ בָּלוּל
בְּרִבְעִית הַזֵּין שֶׁמֶן. וְרִבְעִית יֵין עִם כָּל עֶשְׂרוֹן
מִשְׁלֹשֶׁתָן כְּשֶׁאָר נִסְכֵּי הַכִּבְשִׁים. וְהַמְקָרִיב אֶת הַפִּלְגָס
מְבִיא עִמּוֹ נִסְכֵּי אֵיל וְלֹא עוֹלָה לוֹ זִבְחוֹ:

פ. כסף משנה: ומ"ש וטעון נסכים כשלמים: ומה שכתב ואינו עושה תמורה. בסוף בכורות
(דף ס') במשנה פלוגתא דר"מ ור"י ופסק כר"י. ומה שכתב במה דברים אמורים כשהיה
המונה הוא בעל הבהמות וכו'. מימרא בסוף בכורות (דף ס"א) ופסק כרב פפא לגבי רב פפי
והכי קיימא לן בכל דוכתא דטעות שליח בכל שהוא דאמר לי' לתקוני שדרתיך ולא לעוותי:
צ. כסף משנה: המצורע מביא עם שלשה כבשים שלו וכו' שלשה עשרונים ומפי השמועה
למדו וכו'. ברייתא בפרק שתי מדות (דף צ"א) על הא דתנן אלא שחטאתו ואשמו של
מצורע טעונין נסכים: והמקריב את הפלגס וכו'. משנה בסוף פ"ק דפרה ובפ' שתי מדות
(דף צ"א) ועיין במ"ש בפ"י מהלכות אלו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.ד.ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב ה"ד

כִּמָּה הוּא שְׁעוֹר נְסָכִים. ק נְסָכִי כָּבֵשׁ אוּ כְּבֹשָׁה עֲשׂוֹן
סֶלֶת בָּלוּל בְּרִבִּיעִית הֶהֱיָן שָׁמֶן וַיֵּיז לְנֶסֶךְ רִבִּיעִית הֶהֱיָן.
וְכֵן נְסָכִי הָעֵז בֵּין קָטָן בֵּין גָּדוֹל בֵּין זָכָר בֵּין נְקֵבָה אוּ
נְסָכִי רָחֵל אֶף עַל פִּי שְׁהִיא גְדוֹלָה. אֲבָל נְסָכִי אֵיל הֵן
שְׁנֵי עֲשָׂרוֹנִים סֶלֶת בָּלוּל בְּשִׁלִּישִׁית הֶהֱיָן שָׁמֶן וַיֵּיז לְנֶסֶךְ
שְׁלִישִׁית הֶהֱיָן. וְנְסָכִי הַפָּר אוּ הָעֶגְל בֵּין זָכָרִים בֵּין
נְקֵבוֹת שְׁלֹשָׁה עֲשָׂרוֹנִים סֶלֶת בָּלוּל בַּחֲצִי הֶהֱיָן שָׁמֶן וַיֵּיז
לְנֶסֶךְ חֲצִי הֶהֱיָן:

ק. כסף משנה: כמה הוא שיעור נסכים וכו'. מפורש בתורה: